

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közigazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SOMLYÓN:
Móricz Gyula szerkesztő lakásán.

A lap beltartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetések, nyílttéri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 80 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyílttér” rovatban
közlendő cikkek soronkint
10 kr. díjért közöltnének.

Erdőségi ügyeinkről.

Csik-Somlyó, 1884. nov. 19.

Magyarország összes vármegyéi között első helyen áll Csikmegye a fatermelés dolgában; mert legtöbb területe van, melyen csupán fát lehet és kell termelni.

Szomorúan kell azonban tapasztalnunk, hogy a roppant sok és nagy kiterjedésű erdők dacára nem képes Csikmegye annyi fát termelni, a mennyi saját szükségletére elégséges, hanem az erdőkben sokkal szegényebb Udvarhely-megye kell hogy a hiányzó famennyiséget kipótolja.

Homoród-Almás és H.-Lövéte községek a múlt évben 1000 □ öl fát adtak el Csikban; jelen évben, mint értesülünk, már 2000 öl beszállítására kötelezték szerződést.

Ez Csikmegyére nézve minden esetre roppant elszomorító körülmény; mert ha ily mértékben szaporodik a szükséglet és kisebbedik az előállítási képesség, roppant tiszta jövedelemtől esik el a megye közönsége.

Az erdőségi termékek azok, melyek a legcsekélyebb munkát és legkisebb tökélt igénylik előhozásukhoz és mégis jelentékeny jövedelmet biztosítanak a népnek.

Megyénk lakói, mint általában ismeretes, marhából és fából pénzelnék.

Az egész gazdálkodás nem sokat ér a szegény népre nézve, ha 2 vagy 4 darab marhájával a hosszú télen által legalább annyi fát nem hozhat, hogy annak árából az adót és a tavasz felé szükséges szénát megszerezni képes legyen.

A nép nagyobb részének nem terem annyi gabonája, hogy azzal a jövő aratásig megérje, hanem már tavasszal drágán veszi a kenyérnek valót; takarmánya sincs annyi, hogy ha a tél hosszú talál lenni, hogy marháját kitarthassa.

A múlt évben a ház-, csűr- és istállófedeleket is megvásárolták drága pénzben, hogy a marhák étlen el ne pusztuljanak.

Miből telik ki ezen rendkívüli kiadás? Egy vagy két darab marhája esik a szegény embernek ilyenkor áldozatul, mi által a helyett, hogy gyarapodnék, naponként rosszabb és rosszabb anyagi viszonyok közé jut.

Elkerülhetetlen szükséges tehát, hogy a fatermelésre megyénk törvényhatósága kiváló gondot fordítson; mert ez az egyetlen forrás, honnan a legszegényebb ember is áldozatok és befektetések nélkül pénzeltethet, adóját és közterheit hordozhatja.

Felállított ugyan az erdőrendezés, de arra, hogy ez munkáját be-

végezze, már szerződésileg is 20 év kötött ki. Azt várni tehát, hogy ezen hivatal munkálkodásának eredménye biztosítsa ezen biztos jövedelmi forrást a megye lakosainak, nem szabad és nem lehet.

Ki legalább némileg is ismeretes a megye közelebb fekvő erdőségeivel s a ki, miként magunk is számtalanszor megtettük, az élvezettest a hasznossal kötötte vagy köti össze, igazat fog nekünk adni, hogy Csikmegyében a szálerdőgazdaságot kell művelni és gyakorolni.

Ezen rendszer művelése mellett nem marad egyéb hátra, mint hogy intézkedjék a hatóság az iránt, hogy az egyes községek szálerdőségeikből a levágásra felszabadítandó részt az erdőrendezőség által maguknak kijelöltesse s egyszerűsmind gondoskodjanak arról, hogy a levágott erdőrést területén legeltetés ne történjék mindaddig, míg a fiatal fák a barmok szájából ki nem nőttek.

Ezen eljárás által minden község fog annyi fát nyerni, hogy szükségleteit fedezheti, sőt a nagyobb szükségek fedezésére még el is adhat.

A vármegyének, miután itt kereskedelemről szó sem lehet, nagyon is érdekében áll utat és módot keresni arra, hogy a szomszéd vármegyébe fárt adandó 16—20.000 forint ne vándoroljon ki, hanem ha lehetséges, maradjon itt, mert ezen összeg ugy is a legszegényebb néposztály között kerül felosztás alá s nem is nagy területen, hanem azt lehetne mondani, hogy Közép-Csikban.

Az erdőrendezőség már magában véve belekerül a megyének ugyanennyibe; kívánatos tehát, hogy a költség a lehetőségig az erdő jövedelméből legyen eszközölhető.

Ez a mi véleményünk, különben videant consules!

Szerecsen.

A magyar királyi belügyminiszter a következő körrendeletet intézte a törvényhatóságokhoz:

A Délfranciaországban, Spanyol- és Olaszországban ez évben uralgott kolera alatt azon tapasztalati tény újabb megerősítést nyert, hogy a járvány leginkább ott szedi áldozatait, hol a járványcsira kifejlődésére és így a kór elterjedésére alkalmas és kedvező talaj létezik. Ily alkalmas talajnak tekintendő: a felhalmozott szenny, tisztátalanság; felhalmozott piszkos rongy, és csontmennyiségek; trágya s ürüléktelepek, mocsárok, pangó vizek; zsúfolt lakások, nem kellőleg szellőzhető lakhelyiségek, rossz víz, stb. szóval mindaz, a mi a talaj- és légnek fertőzését előidézhethet. Tény az is, hogy a kórosra, minél tisztább és egészségesebb talajba jut, vagyis minél jobbak az illető

helynek közegészségi viszonyai, annál kevésbé juthat kifejlődésre s így annál kevésbé bír ártalmakat, betegüléseket előidézni. Elkerülhetetlenül szükséges tehát, hogy minden igyekezet s legnagyobb erőly arra fordítassék, hogy mindaz, a mi az egyes helyek egészségi viszonyainak előmozdítására, emelésére szolgálhat, tekintettel arra, hogy a kolera legújabbban Párisban kiütött, szigorú pontossággal s lelkiismerettel eszközöltesse. Minél fogva szoros kötelességévé teszem a törvényhatóságnak, hogy a köztisztaság fenntartása s emelése tárgyában folyó évi 37061, az ivóviznek megjavítása iránt folyó évi 40182, a fertőtlenítés eszközölésére nézve folyó évi 42389. szám alatt kibocsátott körrendeleteimet valamint a folyó évi 44382. szám alatt kelt általános járvány-utasításban foglaltakat annál is inkább a legnagyobb szigorral és pontossággal hajtassa végre s azok foganatosítását kellően ellenőrizze, mivel esetleg az intézkedések miképpen történt foganatosítása iránt, nyelendő személyes meggyőződés szempontjából külön megbízott felügyelő fog a törvényhatóság területén e helyről kiküldetni. Az ügynek rendkívüli fontosságánál fogva elvárom, hogy a törvényhatóság felelősségének érzetében a kellő intézkedéseket ezután is a lehető legnagyobb erőlyvel megteend. Budapest 1884. évi november hó 17-én. Tiszta s. k.

Hét kir. törvényszéki elnök állása kerül betöltés alá legközelebb. Az üresedések közül egy állomás — haláleset, kettő — betegeskedés, kettő egyéb okok, kettő pedig az illetők előhaladt kora folytán nyílt és nyílik meg.

Válasz Hábor urnak.

A miképpen megjövendölém, azonképpen ki is kapam a magam porcióját Hábor atyámfától. Megjövendöltem; mert tudom én azt, hogy minden szülő szereti a maga édes magzatját, még ha nyomorék is talál lenni az istenadta magzatja. Azért én rá nem is haragszom. Azt a bölcsességet követem, mit egy előttem nagyra becsült és jó gazdasszony hírében álló asszony követ, t. i. nem haragszom, sőt szeretem, ha minél többen válogatnak abban, a mit főztem, sütöttem; legalább megtanulom, hogy miképpen lehet — rosszul főzni és sütni.

„Osztozkodás a semmi felett” című cikkemet megfűszereztem egy kissé, gondolván, hogy így tetszik jobban a fogyasztó közönségnek; azonban siralmasan kelle csalódnom. Hábor urnak annyira nem tetszett, hogy felháborodott tőle, azt állítva, hogy ezen főzöttem paprikás (élczes) volt. Nem tudok róla, de ha ő mondja, elhiszem; s minthogy már ismerem a guszpusztát: megértettem magamat s az ő kedvéért olyan ételt tálalok most elébe, a miben semmi fűszer, sőt még só sem lesz. Lássá, hogy miképpen emészt meg!

Ő belátja, hogy ipartanműhely is kell; én pedig egy szóval sem állítottam, hogy nekem középiskola egyáltalában nem kell; hanem azt igenis állítottam és most is állítom, hogy: „Középiskola és egyetem csak gazdag embereknek és olyanoknak

való, a kik állami vagy más segélyen tanulhatnak; de szegény embernek, a ki a maga tarisznyájából kénytelen élni: nem czélra vezet ő.” Most is fenntartom ezen állításomat, előbbi cikkem indokolásával együtt. Idézett állításom tehát nem azt teszi, mintha én minden középiskolát el akarnék törölni a föld színéről és barbar kezekkel be akarnám dugni azon forrást, a melynek közvetítésével boldogíttatnak a szegény peres emberek prókátorral, a betegek orvossal, a hivatottak pappal, a hadsergek vezék katonacsemetékkel és a tanuló gyermekek a kedves tanító bácsival stb. Olyan pogány nem vagyok, hogy ennyi szívet megkeserítsek. Azt sem teszi, mintha én mindenikből cipész akarnék csinálni, bárha szeretném, hogy minden székely atyámfia tudna valami hasznos mesterséget, hogy azt az időt, a mit télen és nyáron a „heverő napokon” elaluszik, a szomszédban eltekerget vagy a korcsmában eliszik: töltene valami hasznos foglalkozással; ekkor kevesebbnek volna ideje arra, hogy a — tömlőcse jusson. Mondom, sem egyiket, sem másikat nem teszi; hanem azt teszi, hogy a kinek szárnya nincsen, az ne akarjon repülni azokkal, a kiknek szárnyaik vannak, hanem maradjon a földön és keresen magának a földön élelmet. Ezt, azt hiszem, Hábor ur is helyesnek találja, és ha annak találja, akkor kár volt az én jó szándékom miatt háborognia.

Hogy több a szegény osztályból származott hivatalnok, ügyvéd, tanító, orvos, pap, mint a vagyonos osztályból, azt hajlandó vagyok elismerni, valamint azt is, hogy a szegény ember gyermeke szorgalmasabb a tanulásban, mint a gazdagé; hanem ezek fejében kérem Hábor urat, ismerje be ő is, hogy a szegénységből kikerült ügyvédek, hivatalnokok, tanítók, orvosok, papok közül nagy ritkán — száz közül egy — jutott a maga anyagi erején oklevélhez, hanem vagy az állam, vagy valamely felekezet arzenyszijába kapaszkodva. Én ezt a segédelmet nem követtem és nem követem az ipartanműhely számára; igénybe veheti azt, a kinek tetszik, és nevelődhetik belőle, a hogy tetszik; én az ellen nem szóltam és nem szólok, csak azt vitattam és vitatom, hogy a ki szegény és ilyen támogatásban nem részesül, okosabban teszi, ha majd azon ipartanműhelybe adja gyermekét, a milyennek a tervét adtam, — ha léteszen olyan iskola. Mert méltóztassék megérteni jól, hogy a mig iskola nincs, addig abban tanítani sem lehet; én pedig egy szóval sem mondtam, hogy már most fusson ki minden gyermek a középiskolából és álljon be valahová inasnak; bárha elismerem, hogy igen sok szülő cselekednék helyesen, ha gyermekét a 4-dik gymnasium elvégzése után is valamely jövedelmező iparos pályára adná a helyett, hogy bizonytalan czélból tarisznyálja a 8-ik osztály végéig és akkor kérdezzék egymástól gyermek és apa, hogy: „Már most mit tevék legyünk, édes jó apám, édes jó fiam?”

Ismétlem: én az ellen, hogy középiskola ne legyen, soha egy árva szót sem vesztegettem; csak azt állítottam, hogy az általam vázolt ipartanműhelyre, jelenlegi körülményeink között, nagyobb szükségünk van, mint az állami középiskolára; mert közép-

iskolánk vannak a közelben is: Somlyón és Székely-Udvarhelyen; de ipartanműhelyünk nincs sem ott, sem itt. És hogy: nehogy úgy tegyek, mint az orvosok szoktak, csak rendeljem, de magam ne vegyem be az orvosságot, kijelentem, hogy ha Isten gyermekkel áldana meg, legelső én volnék, a ki elvinném az ipartanműhelybe a azt mondanám neki: *„Istentől itt van ezen alkotmány, ebben kapsz egy szerszámot a kezvedbe, a mit ha megbecsülsz, korán veszed a kezvedbe és későn teszed le belőle: arany kalászkodat fog neked teremni; és ha az a szerszám di- kisést talál a lenni, akkor még azt is monda- nám: ha valaha szükségbe lesz a te kez- munkájára Hábor nevezetű urnak, csinálj neki jó tágas cipőt; mert az igen kényes ur, nem lehet tudni, hogy mikor és hol szor- rit a — tyukszeme. Aztán meg magam is beállnék oda inasnak, megtanulni a — francia nyelvet.*

Mert bocsásson meg nekem Hábor ur, az élet másképen áll künn, mintha azt zárt helyről, pl. valamely zárdá falain át nézzük. Be van bizonyítva, hogy Budapestnél pél- dával egy hordár, egy napszámos többet ke- res, mint egy 800 frtos tisztviselő; és itt ná- lunk is egy szorgalmas iparos-segéd (a la- kást, fűtést, világítást, étkeztést és munka- bért összeszámítva) keres annyit, mint egy alsóbb rendű tisztviselő, a kitől pedig még a társadalom is követel valamit;

hogy minden állásra, legyen az bármi- féle hivatali állás, 20—25 képesített pályázó folyamodik, a ki mesterlegény fölött pedig a mester urak özívódnak, perlekednek;

hogy az okleveles egyének annyira el- szaporodtak az országban, mikép pl. az ügy- védségnél meg kellett nehezíteni az oklevél- hez való jutást az által, hogy jogtudorság- hoz kötötték. Majd el fog kerülni a sor a többiekre is; mert annyi állás nélkül való képzett egyén van, hogy egy magyar Csasz- laut csinálhatnak belőle. Az orvosok és mérnökök pedig — a kik valamely állandó fizetésre szert nem tettek — mind nagyon szegény legények.

Hát én azért adom a fiamat iparosnak, hogy ne legyen belőle szegény ur.

Azon feltételes követeléseim, hogy a kormány állítson 4 felső osztályból álló államgymnasiumot, — ha már középiskola akar lenni — lehet absurdum, és ha ab- surdum, akkor édes testvére annak a másik absurdumnak, a mit Hábor ur követel, hogy t. i. a kormány töltsön meg az itteni és a szentgyörgyi algyimnasiumokat 4—4 osztá- lyal; mert hát „kereke világon ilyen sincs.” Ezen kérdésben tehát egyforma okos emberek vagyunk, annyi különbséggel, hogy ha a kormány akarja, az én javasla- tom életbe léptethető és kevesebb kerülne; hanem a Hábor urét nem tudná; mert atba bele szólának az illető felekezeti hatósá- gok is; aztán meg két annyiba is kerülne.

Bizonyos dolgokra nézve tartózkodom nyilatkozni; hanem annyit most is ismétlek, hogy mi követeljük az iskolát s nem kapjuk meg; Brassó az ő „Kronstädter Zeitung”- jában ellene cikkezik és még is ő kapja meg; mi pedig osztakozunk a semmi felett. Nem közérdekű dolog ugyan; de mert Hábor ur belekeverte, iránta való tisztele- temnek jelül, kinyilvánítom, mikép én azt, hogy Enyeden jártam, nem bántam meg, sőt sokat köszönhetek rövid ottlétemnek; mert ott tanultam meg azon igazságot, a mit most hirdetek, hogy a kinek szárnya nincs, az ne akarjon repülni, hanem járjon a földön és keressen magának ott élelmet. Én is akar- tam volna mások után kapaszkodni; de mert láttam, hogy a kis székely örkész is ki akar mozdulni helyéből és velem akar jöni a magasba, meggondoltam miútán és jöven- dőt, leszállottam a földre és beállottam mes- terembernek, t. i. postamesternek (expeditor- nak) és addig mesterkedtem, a míg oda ju- tottam, a hol most vagyok — kegyes enge- delméből. Hanem aztán az is igaz, hogy má- sodszor nem csinálnám meg ezen karriert, hanem beállnék révé székely és segíteném az embereket az élet tengerén a nyomorúság partjáról a boldogság partjára átszállani; de a „semmi felett” Hábor-uságot nem csi- nálám.

Hasonló tisztelettel lévén Szabó István.

Kézdi-Vásárhely diszpolgára.

A múlt vasárnap fényes ünnepélyt ren- dezett K-Vásárhely város közönsége báró Szentkereszty Stephanie urhölgy diszpol- gárnővé avatása alkalmával. Délután 11 órakor történt meg a diszokmány átadása. A pompás kiállítású díszes okmány szövege a következő:

„Diszokmány.

K-Vásárhely város képviselő testülete zagoni br. Szentkereszty Stephanie ő méltó- ságát a háromszéki Erzsébet arvaleányne- velő-intézet, a kézdívásárhelyi Stephanie- menház s a Kézdi-Vásárhely városi és vidéki kórház létesítése körül szerzett fényes és el- évülhetlen érdemeiért, mai napon tartott ülésében, 64. számú határozatával egyhan- gulag Kézdi-Vásárhely város diszpolgárnő- jévé választotta. Miről a képviselő testület megbízása folytán ezen okmány kiadatik.

Kézdi-Vásárhelyt, 1884. október 12.

Szöcs József, Varga József, polgármester, főjegyző.”

Az okmány átadása rövid, de igen megható volt. Egyik felől egy város hálás polgársága, képviselve a tanács, az összes hatóságok és testületek által, másfelől a ne- mes bárónő, ki rövid 10 év alatt annyit tett a város érdekében. Az ajkáról felhangzó üdvözlások igazi őszinte hangjai valának a hálás és elismerésnek. A nemes bárónő egy Hankó Lászlóné, Török Bálintné urhölgyek, Kovács Dániel és Benkő Sándor urakból álló bizottság felkérésére a tanácsház nagy- termében, mely már 11 órakor zsufolva volt nagyszámú válogatott közönséggel, — meg- jelenvén, zászlók sárfalai között, dörög élje- nek között haladott a számára kijelölt dísz- helyhez, hol Szöcs József polgármester kö- vetkező beszéd kíséretében nyújtá át a dísz- okmányt:

„Méltóságos bárónő!

En, mint Kézdi-Vásárhely város kép- viselőtestületének, e város polgárainak, pol- gárnőinek reprezentánsa, állok méltóságod előtt ez alkalommal az egésznek méltóságod iránti határtalan tisztelete, nagyrabecsülése és szeretete nyilvánítására.

Méltóságod már 11 éve, hogy megkez- dette városunk kebelében a human intéze- tek létesítése iránti nagyratörő munká- ságát és e 11 év lefolyása alatt szép eredmé- nyeket mutatott fel. E városban árva-házat, menházat és kórházat létesített, mely ered- mények méltóságod iránti mindnyájunkat há- lára és elismerésre köteleznek.

E város képviselőtestülete is, áthatva méltóságodnak nagyratörő munkásságá- tól, melyet egy város és vidék érdekében ki- fejtett, múlt hó 12-én tartott ülésében ta- nácskozási tárgya tette, hogy méltóságod- at az emberiség javára czélzó nagybecsű munkálkodásáért megjutalmazza; azonban, minthogy aranyunk, ezüstünk nincs nekünk, de van annál drágább kincsünk, azt válasz- totta méltóságod számára: méltóságodat egy- hangulag e város diszpolgárnőjévé válasz- totta és ezen okmány elkészítésével s át- nyújtásával székely személynemet bízta meg. Mielőtt azt átnyújtánám, bátor leszek annak tartalmát itt a gyűlésezet előtt felolvas- tatni.”

(A diszokmány felolvastatik.)

„Méltóságos bárónő! Fogadja e város képviselőtestületének a legbecsebb ajándé- kát, a mely a méltóságod iránti tisztelet, szeretet és nagyrabecsülés és szeretet jelvé- nyét képviseli; habár nem nagy is az értéke, de annál becsesebb, mert ez a legjobbaknak, legjelesebbeknek és a legtiszteletreméltób- bakknak jutalma; sorozza ezt méltóságod töb- bi érdemei közé.

És én azon jókíváncsom kísérete mel- lett nyújtom át: tartás meg az isteni gond- viselés méltóságodat, áldja meg hosszú élet- tel, állandó egészséggel az emberi életnek végső határáig, hogy munkálkodhassék ez- után is úgy, mint munkált a 11 év lefolyása alatt az intézetek létrehozatalában; mert bizony-bizony mondom, hogy ha fáradságos munkásságot igényelt azoknak létrehozatala, annál többet követel fenntartásuk és biztosí- tásuk, és azt csakis a méltóságod fáradságos munkássága képes véghez vinni.

Oh, legyen méltóságod e város valódi diszpolgárnője, másokat is buzdítson, lelke- sítsen minden szépek, minden jónak és minden nemes cselekedetnek keresztülvité- lere; hadd tanulja meg a fiatal nemzedék is, miképen kell munkálni, cselekedni a társa- dalmi életben, hogy a szenvedő emberiség minden körülmények között biztos menhe- lyet találjon.”

A nemes bárónő megható hangon mondott köszönetet e kitüntetésért s bizto- sítja a közönséget, hogy munkásságát to- vábbra sem vonja meg az általa létesített

human intézetek fentartása és fejlesztése iránt. Ismételtén felhangzó éljenek után az ünnepélynek vége lön.

Este 6 órakor fáklyásmenet rendezte- tett a nemes diszpolgárnő tiszteletére. Kö- rülbelül 100 fáklyaláng vezette az összegyűlt nagyszámú közönséget a polgármester lakása elébe, hol a nemes bárónő szállva volt. Itt Dobay János, lapunk szerkesztője a követ- kező beszéddel üdvözlé a bárónőt:

„Méltóságos Bárónő!

Eljött a várva várt nap, hogy e város polgársága szíve mélyén érzett hálájának és tiszteletének kifejezést adjon megd iránt, ki egy évtized óta emberszerető munkálkodá- sával áldása, jó nemtője vala városunknak.

Az emberbaráti szeretet és könyörüle- tesség dicső művei: az „Erzsébet arvaleány- nevelő-intézet”, a „Stephanie menház”, a „Kórház”, az „Oltáregylet” megd ember- feletti tevékenysége folytán élnek és virá- goznak, s a társadalomnak megmentett ár- vák, menhelyt nyert tehetetlen aggok és szenvedők szívből fakadó hálahangjai közé mindnyájunk elismerése és bámulo tisztele- tének hangjai vegyülnek, áldva és magas- talva megdát, ki nagy lelkével átkarolva a szenvedő emberiség ügyét, human intéze- teinknek életet adott.

A mai napon megd szent kötelekkel lett K-Vásárhelyhez fűzve, diszpolgára lett e városnak. K-Vásárhely polgárai megem- lékezve megd nagy érdemeiről, a legnagyobb- bat, a legszebbet adták, mit csak egy hálás város szeretete és tisztelete jelöl adhat, s reméljük, hogy az elismerés ezen nyilván- lását ép oly kegyesen fogadja, mint a mily tiszta szívből van adva.

Mi megdban egy felekölt lelkű polgár- társnőt, s megd egy új hazát nyert mai na- pon városunkban, melynek minden egyes lakosa szeretettel és tisztelettel van tele. Ezen érzelmek vezettek minket is ide, hogy ezen új minőségben üdvözlöljük. Az elhang- zott riadó üdvözlások a keblünkben érzett öröm kitörő hangjai; e lángokat tekiunsegy, mint a szívünkben égő szeretet lángját. En- gedje meg megd, hogy e pillanatban, midőn egy egész város örömmel néz fel, magam és polgártársaim nevében azt kívánjam, hogy az Isten Megdokat human intézeteink felvirá- goztatására s a szenvedő emberiség víga- szára s mindnyájunk örömeire sokáig éltesse!

Eljen!”

A bárónő megilletődött hangon mon- dott köszönetet az elismerés ezen újabb je- léért.

Este 7 órakor diszvacsozra volt a ta- nácsház nagytermében, mely szépen és dí- szesen folyt le és minden tekintetben méltó volt a nagy naphoz. A diszlakomán mint- egy 100-an vettek részt s ezek között igen sok hölgy, kik a diszpolgárnő tiszteletére jelentek meg s vettek részt a hála és szere- tet díszes ünnepélyén. A nemes bárónő színi nem akaró éljenek között jelent meg a teremben. Az első fogás után polgárme- ster, Szöcs József, a király ő felségeért és családjáért emelt poharat, mit a közönség állva hallgatott végig. Ezután Székely Já- nos ev. ref. lelkész a nemes bárónőért emelt poharat s egy fényes beszédben emlékezett meg a nemes bárónő nagy és fényes érde- meiről. Háromszoros éljenkiáltás üdvözlé a bárónét. Ezután azután hosszú sora követke- zett a toaszoknak, melyek mindenike tudott valami újat felhozni a nemes diszpolgárnő sok érdemeiből s mindenike a legmelegebb tisztelet hangján szolt 10 évi áldásos tevé- kenységéről. A ritka kedélyes multság éj- félkor ért véget.

Társadalmi bajaink.

II.

Magyar társadalmi életet kell teremte- nünk, mely nemzeti gazdálkodásunk érdeké- ben társadalmunkat megmenti a könnyelmű pazarlás és fényűzés kórosságától; ifjainknak lelkükre kell kötni apáink amaz üdvös taná- csát: kiifjúkorában jól gyűjt, az vénségében jól fűt. Igaz, megszoktuk már és vérünkbe verte gyökerét ama kórosság, mint a mai kor megbocsáthatatlan bűne, és ezért egy- szerre nehéz ugyan azt kiirtani; de ha teljes erővel küzdünk a megcsokasodott baj ellen, melyet ezen szenvedélyünk szül: diadalt fo- gunk rajta aratni, mert erős akarat minden akadályon győzedelmeskedik. Vegyünk te- hát örök bucsut ezen vétkes botorságunktól. Nem lehet az független, igazságszerető, ki a

zarnok divatnak hódol, rabja. Pedig e pusztító métey régóta veszes mirigyként ron- gálja nemzeti jellemünket.

Hazánkban csaknem mindenütt és így a Székelyföldön is annyira divatbábbá fejlő- dött a legelső arisztokratától a legutolsó együgyű szolgálóig a társadalom minden rétege, hogy azt csaknem mindenki üzi még legutolsó falatja árán is. Pedig régi igazság az, hogy czifra ruha és füres has nagyon rosszul néz ki.

Hogy fel bírják-e valaha számítani e divatbábok, hogy oktalan szenvedélyeikkel mit követnek el és a társadalom beteges vol- tát mennyire igazolják: nem tudjuk ugyan; legyünk azonban jóhiszeműek; tegyük fel róluk, hogy midőn oktalan szenvedélyük folytán a bukás szélére jutnak: a megtérés kell hogy erőt vegyen rajtuk.

A székely szöttes mind kiállítás, mind tartósság tekintetében kiállotta a versenyt egy a bel-, mint a külföldi gyári szövetek- kel, de sőt jogosan mondhatjuk, hogy azokat mindkét tekintetben felülmulta. És ma a divatbábok világában leszorult, nem kell az sem a közép-, sem az alsó osztálynak, hanem kell e helyett ringy-rongy kartonnak, mely mint a székely mondja — csak harmat szá- radtaig tag. Pedig higgyék el nekünk szé- kely asszonyaink és leányaink, hogy sokkal jobban illet testükre a székely szöttes. Va- melyik elmélet bécsi czég utánozta székely szötteinket és megküldötte azt hozzánk is, s bár elébbvaló a kartonnál, mindamellett — miután annak ára háromszor oly magas — nem való az sem a közép-, sem az alsóbb osz- tálynak. Hogy miért nem, annak okát nem kérde tőlünk, a ki ebből az utánzott jószág- ból egy rend ruhát elvisel.

Ha székely asszonyaink és honleá- nyaink hazájuk sorsát még szívükön hord- ják; ha életerős és minden tekintetben a kor kívánalmainak megfelelő nemzedéket akar- nak nevelni; szóval, ha a haza javát akarják: egy perczig sem szabad azon ösvényen to- vább haladniok, a melynek lejtőin az anyagi tönk okvetlenül bekövetkezik, hanem ki kell szorítani az idegen földről méregdrágán be- hozott divatozikkákat s ültessék inkább gyer- mekeiket a szövés, fonás mestersege mellé otthon.

A kiro közve a divat nélkülözhetlen és a fényűzésnek annyira kíván hódolni, annak számára ott vannak szövődéink és más hasonló intézeteink a női munka köréből, hol minden szülő kiképeztheti gyermekét, hol azok megtanulhatják a divatos czikkék készítmódját, s aztán folytathatják azt sa- ját háztartásukban s nem vétének sem ma- guk, sem hazájuk ellen.

Nem egyszer látunk oly személyeket vásárolni bécsi gyári kelméket és kész ruhákat, kiknek ha házu- hoz, megyünk, a rondaság miatt alig várjuk, hogy onnan vissza térhessünk. Ismerünk akárhányszor ilyen nőt, ki az utcán Bécsben készült felsőben és uszályos alsó szoknyában jár, azt akarván el- hitetni velünk, hogy Isten tud- ja, ki ő.

Az ily viselet a társadalom valóságos méteye. Mig otthon félmeztelen gyermekek esdekelnek az üres asztal mellett kenyérért, addig a családők — nem gondolva ezzel — a divat bárgyu élvezetében lelik kedvüket s azzal töltik idejüket.

Bizony sokaknak jobb volna, ha egá kissé gondolkodóba esnének s feihagynának átkos szenvedélyeikkel, melyekkel csak a maguk és hazájuk sirját ássák meg.

Bede Károly.

Az első napok.

(Karczolatok a kaszányából.)

Irta: Deák Géza.

I.

Szomorú ködös reggel volt, a gyors- vonat teljes erejével robogott s én minden perczben egy kilométerrel valék utazási cé- lomhoz közelebb; még öt percz s célnál vagyunk. A vonat hosszú éles fűtytyel tu- datja megérkezését, bszkén rogyva be a

pályaudvarba. Mi málháink után látva, végre egy omniibus kényelmes belsejében folytat-tuk tovább szunyadozásainkat.

Ah! minő álom volt ez! tíz perc alatt átálmodtam husz szabad év minden mozzana-tát, s mikor a jelen percéhez jutottam, akkor szemeim előtt a távolban arany színben ra-gyogó csillag tűnt fel, melyhez egy hosszú, kietlen, rögös út látszott vezetni; én az út kezdetén voltam még, minden erőmből igye-keztem közelébe jutni, de mind hasztalan! percenként új és új akadály gördült utamba s a csillag még ragyogóbb színben tündökölt s midőn teljesen kimerülve végre közelébe jutottam, akkor . . . hirtelen tűnt le az ég-boltozatról s helyét egyszerű fehér posztó-csillag foglalta el.

Izzadt voltam egészen, mikor uti tár-saim fölébresztettek; ki voltam merülve min-den izemben, s midőn gondolataimat rendbe szedtem, úgy rémlett előttem, mintha ez álom a valódi némi összefüggésben volna.

A hosszú út, melyet én tíz perc alatt megtettem, egy teljes évet jelentett a való-ságban; az az arany csillag, mely oly csábító-an mosolygott reám, a hadnagy rangnak arany csillaga volt s a helyét felváltott egy-szerű fehér posztó csillag az ugynevezett gefreiteri rangot jelképezte. (Mert hogy csil-lagokkal álmodtam, oka az volt, hogy mint „rekruta“ utaztam.)

Önkénytelenül kaptam galléromhoz, ha nines-e ott az a kis fehér csillag, mit álom-ban annyi küzdelem árán szereztem meg s csak mikor kezem a hideg gallért érintette, jutott eszembe, hogy . . . álom volt az egész!

— Wünschen sie ein Zimmer? — haj-longott előttem egy simára borotvált, angol-os képű kellner.

— Nem tud magyarul? — rivaltam rá mérgesen, mire ő bárgyu mosolylyal nézett rám s egész naivul szólt:

— Hier im ganzem Hotel spricht Nie-mand ungarisch!

— Ah, pardon! — szóltam — elfeled-tem, hogy nem N-Szebenben, hanem „Her-manstadt“-ban vagyunk.

Ez a rövid párbeszéd nagyobb hatással volt, mint bármely pohár jeges víz.

* * *

Azzal az erős elhatározással léptem az utcára, hogy az első embertől, ki előmbe akad, németül kérdem meg, hogy hol van a * . . . kaszárnya.

Nem kellett sokáig várnom, mindjárt a tizedik lépésnél széles karimás kalapú uri ember botlott belém; udvariasan kérdeztem tőle: „Wo ist mein Herr . . . Kasern?“ azaz csak gondoltam, hogy úgy kérdeztem, mert mintegy meglepetve és csodálkozva nézett rám s hadarta az „Ich weis nicht ungarisch“-t s rohant tovább; így jártam a másodikkal is, mire bosszankodni kezdtem ügyetlenségem fölött, midőn egy öreg urat látok szemközt jönni. — No, — gondoltam — ez bizonyára nem fog elfatni, legalább járása arra mutat; ettől akár kétszer is megkérdezhetem. Össze-szedtem tehát dicsőéges német tudományo-mat s elszántan kérdeztem tőle, ezuttal már csakugyan németül.

Az öreg ur, látva, mint töröm a néme-tet, mosolygott s alföldi magyarsággal felelt:

— Menjen, öcsém, * . . utcába, keres-sen ott egy nagy sárga házat s bizonyosan megtalálja.

Oly jól esett hallanom e pár zamatos magyar szót, hogy arról csak annak lehet fogalma, ki valaha ily körülmények kö-zött volt.

Gyakran találkozom azután az öreg ur-al s mindig egy magyaros „adjon Isten“-nel üdvözlőjük egymást.

* * *

Két nap múlva mint „csinos freibillig“-sétáltam az utcán, — mikép az ugynevezett „puczmájster“-em mondja — és koptatom a magyar állam gömbölyű fejű szeggel kivert, vastag talpu bakancsát; mert hogy én is állami bakancsot viselek, annak oka van; ugyanis kérdeztem egy alkalommal kiszol-gált kollegámat, hogy miként jobb: saját vagy állami költségen szolgálni? Röviden csak annyit felelt: „Ha már szolgálni kell,

ne koptasd a sajátodat; mindkét alakban nyomorúság.“

És most — szerkesztő barátom! — bo-csánat! Jön a „hadnagy ur“. Alkalom adtán nemskára többet.

Levelezés.

Kovácsna, 1884. november 24.

Tekintetes Szerkesztő ur!

A veres kereszt orbai járási fiók-egylet választmányá által $\frac{2}{3}$ részben a K.-Vásár-helyt felállított kózkórház, $\frac{1}{3}$ részben saját alapja javára rendezett s f. hó 22-én meg-tartott s kitünően sikerült hangversenyről becses engedelmeivel legyen szabad refe-rálnom.

Nem nagy, de elegáns közép számú hallgatóság előtt folyt le a hangverseny. A program minden egyes tétele kitünően si-került, a közönség csak élvezni tudott a ci-sinosan összeállított műsorozat minden egyes tételén.

Szünni nem akaró zajos tapsban része-sült báró Szentkereszt Iréne és gróf Mikes Elise urhölgyek által négy kézre előadott zongorajáték. Vidéki hangversenyen ritkán van alkalmunk ily szép zenét hallani. A da-rab címét elfeledtem megjegyezni, azonban komoly klasszikus darab volt, melynek elő-adásához mély átérzés, finom technikai kép-zettség szükséges; egyikben sem volt hiány, a közönség zajos tapsokban adta tanujelét, hogy a szép és finom dolog iránt érdeklőd-ni tud.

Báró Szentkereszt Iréne urhölgy ál-tal előadott zongora-solo, nagyhatást kel-tett, engedve a közönhajnak kénytelen volt ő nagysága ráadásul Székely Imrének egyik kitünő magyar ábrándját eljátszani. A da-rab is kitünő volt, az előadás pedig a mi sze-rény kritikánkon felül állván, csak azt saj-náljuk, hogy hosszasan nem élvezhettük a pompás előadást.

Ifj. Dobay János ur által tartott humo-rus felolvasás köztetséssel találkozott, egész végig lekötötte a hallgatóság figyelmét.

A zágoni dalárda pompásan viselte magát, nemcsak jó darabokat választott, ha-nem oly correctül, szabatosan énekelt, hogy akármely nagyobb szabású hangversenynek díszére vált volna. A közönség minden dal-t megújrázott.

Nem mulaszthatom el ez alkalommal figyelmeztetni a tisztelt dalkört, hogy az olyan silány dal, mint e „Hunczut német“, egyáltalában nem hangversenybe való, mert minden jársaságban akadhatnak olyanok, kik sértye érezhetik magukat, de másfelől a jó ízlést is sérti.

Cseh Lajos urtól mindig jót hallottunk, ezuttal is kitünően szavalt. Dr. Póka Dezső ur kis-bögn, Finta Géza ur hegedűn a sepsi-sztgyöngyi első zenekar kísérete mellett Ellenbogen Adolfnak „Magyar ünnepély“ című szerzeményét adták elő. A darab iga-zán ünnepélyes hangulatu nagy tetszéssel találkozott, a közönség zajosan megújrázta.

A hangverseny után kezdődött a kisor-solás. Sok szép nyeresemény-tárgy volt lát-ható, melyeket Gál Domokosné ő usga és mélt. Hollaky Attila ur nagy gondnal és ta-pintatosan állítottak össze.

A kisorsolásra szívesek voltak ajándé-kozni: özv. gróf Mikes Benedekné 15 tár-gyat, gróf Mikes János 2, gróf Nemes Zsu-zsika 5, báró Szentkereszt Stephanie 7, báró Szentkereszt Iréne 7, Gyárfás Emma 5, özv. Dombi Lászlóné 2, Donáth Luiza 10, id. Dobay Jánosné 2, Tornya Lipótné 1, Gál Domokosné 2, özv. Bresztovszky Ödön-né 2, Imreh Berta 2, özv. Klein Jánosné 2, Hollaky Attila 8, Grosz Károly 2, ifj. Ugron János 1, Inre Domokos 2, Butyka János 2, Nagy Géza 4, Löcsey Zsigmond 1, Fekete Alajos 5, Gazda György 2, Mihály Albert 2, Melik Bogdán 1 tárgyat.

Az estély összes bevétele volt 104 frt 75 kr, 50 kros belépti jegyekből 49 frt, fe-lülfizetésből 17 frt 75 kr, a kisorsolásból 43 forint. Összes kiadás 57 frt 68 kr, maradt tiszta jövedelem 52 frt 7 kr. Felülfizettek: Deák Sámuel 20 kr, Melik Bogdán 50 kr, Gyárfás Miklós 50 kr, Gyárfás Emma 50 kr, Nyárádi Gerő 20 kr, Báres János 10 kr, Be-

ozási Imre 10 kr, Varga Lajos 20 kr, Deák Domokos 50 kr, Deák Domokosné 50 kr, Tusa József 50 kr, Szöcs Albert 30 kr, Cseh Lajos 5 kr, br. Szentkereszt Stephanie 2 ft, br. Szentkereszt Iréne 2 frt, ifj. Dobay Já-nos 1 frt, Dombi Lászlóné 1 frt, Donáth Luiza 1 frt, Donáth Ida 1 frt, Seethal Fe-rencz 5 frt.

Fogadják a nemes szívű adakozók ke-gyes adományukért, a felülfizetők szíves-ségükért és az igen tisztelt összes közremük-ödők ügybuzgó fáradozásáikért a szemvedő emberiség nevében a rendező választmány hálás köszönetét és elismerését.

Mint minden üdvös mozgalomnak, ugy ezen jótékonyezélu hangversenynek is vol-tak ellenségei, s így természetesen nem si-került a hangverseny a hozzá fűzött remé-nyeknek megfelelően.

Nem részvétlenség volt Kovácsna kö-zönsége részéről, hanem illetelen ellenkor-teskedésnek a következménye; maradjon meg az illető kortes eddigi haszontalan mo-dorában, csinaljon szokása szerinti botrá-nyokat, azonban az ily üdvös mozgalmaknál ne ellenlábaskodjék, ezzel csak a közögy-nek árt.

a²

Bereczk, 1884. november 19.

A magyar korona alá tartozó országok népei ma, mint felséges királynéuk Erzsébet névünnepén, a legmélyebb hála és alattvalói öszinte kegyelet meleg érzelmeivel elteltén örömmünnepet ülnek, a szív legszentebb iná-jával esdvén, hogy az isteni Gondviselés a legalkotmányosabb királyné drága életét az emberi kor legvégső határáig jólétben meg-tartani kegyeskedjék.

E nemes város róm. kath. hitközségé-nek megható gyásza van. Ma kísérte örök nyugalomra e város róm. kath. hitközsége derék, szorgalmas kántortanítóját, a tanító-testület feledhetlen emlékü kedves kartársát, Szántó Lajost, ki alig pár hétig tartó szenvedés és példás türelemmel viselt be-tegség után f. hó 17-én 60 éves korában, a haldoklók szentségének áhítatos felvétele után elhunyt.

A temetést és ünnepélyes requiemet fő-papi diszben 12 pap segédkezése melletts gos Bálint Károly apátkanonok, kerületi főesperes ur végezte. A kántortanító-testület mintegy 24 személyben volt a temetésen képviselve, kik megható bucsuztatót énekeltek kedves elhunyt kartársuk felett.

Az elhunyt minden tekintetben meg-felelt hivatásának és kötelességének. Nem-csak maga volt nevelő és tanító, hanem ne-veltetett és taníttatott szerény anyagi viszonyai daczára papot, katonát, orvostudort, több honleányt az egyháznak, a hazának és emberiségnek.

Temetése roppant nagy városi és vi-déki gyászoló közönség részvéte mellett ment végbe.

Rokonai, barátai, tanítványai és a be-reczki hívek között sokáig fog élni emléke. Az örök világosság fényeskedjék neki! Nyu-godjék békességben!

— s —

Különfélék.

— A vörös kereszt egylet K.-Vásárhely városi és vidéki választmányá mű-estélyét f. hó 25-én megtartotta s az eredmény telje-sen megfelelt a várakozásnak. Oriási közön-ség nézte végig a fényesen sikerült előképeket. Az idő rövidsége miatt csak a jövő szá-munkban emlékezhetünk meg tüztesen a díszes előadásról, addig is azonban tudomá-sára hozzuk a közönségnek, hogy közkívá-natra az előadott előképek lényeges változ-tással f. hó 29. másodsor is színre fognak hozatni, ezuttal egészben a k.-vásárhelyi kórkórház javára. Ezen előadásról külön meghívók fognak kibocsátatni. Előlegesen is melegen ajánljuk a közönség figyelmébe.

— A Szabó tsvérek, Béla és István, fo-lyó hó 22-én Csik-Szeredában a „Csillag“ vendéglő nagytermében különleges hang-versenyt tartottak, mely középszámu közön-ség előtt folyt le. Középszámu előtt; nagyobb hallgató közönségre számítottunk. Azok a

lugasok árnyán (társaik után) epedő gerle-bugások, azok a felhők között zengő pacsirta-dalok, azok a philomélai hangok több hall-gató, különösen több nő keblét kellett volna, hogy édes búval töltsék be. Már az „Első magyar ábránd“, melyet Szabó Béla ur szer-kesztett, oly benyomást gyakorolt a jelen-levőkre, hogy azt szünni nem akaró taps-vihar követte s a „hogy valá“-kra több oldalról az önérzetes „magyarul“ kiáltá-sok válaszoltak. Hasztalan kerestük a Béla által irt és oly művészién játszott darabok-nál az annyszor hangoztatott nemzeti el-maradást, mert — legalább itt — nem talál-tuk föl. S ha tán valamely kishitű neveiket azon finom érzéssel és művésziességgel ösz-sze nem férhetőnek találta, csak az emel-vényre kellett tekintenie és ott látta maga előtt a Szondi két apródját valódi magyar typussal, kiket Isten tán azért teremtett, hogy lelkeikkel lelket nemestiszenek, hogy viseletükkel az ifjuság példányképei legye-nek és hogy a magyar dicsőség épületéhez legalább egy porszemmel hozzájáruljanak. Miután a műsorozatba felvett darabokat nagy tetszés között eljátszották, közkívá-natra még több lelkes dal, nevezetesen a „Rákóczi“ és „Hymnus“ által ringatták a hallgatókat a remény és emlékezet karjain.

— A mult kedden este 7 óraker tűz ütött ki Kézdi-Vásárhelyt. Nagy Ferencz szesz-gyáros ur két istállója leégett. Szerencsére a szél a mező felé hajta a lángokat s a bővön esett hó akadályozá a tűz tovább terjedését, mert az könnyen végzetessé válhatott volna. Minden egyes tüzesetnél felmerül bennünk a gondolat, hogy vajha a tűzoltó-egylet ismét életre kelne!

-- Barátosi Márk Lajos egyszerű földész közelebbből a rétyi nyirben egy tóba belefult.

— Mégis praktikus a székely. A kovász-nai kir. járásbíróaság X. atyafit becsületsér-tés vétsége miatt 4 napi fogságra ítélte. X. atyafi több oldalú dolga és gondjai között csak két napot ohajtott volna élvezni a kel-lemes mulatságból, ergo az az ötlete támadt, hogy a testvérét is elviszi a fogságba s ta-lán csak könnyebb lesz, ha ketten ülnek ki két napot, mint ő egyedül négyet. Meg is je-lentek mindketten a bíróság előtt s előadta X. atyafi, hogy mi járatban volnának s mi volna a forró kívánsága; azonban, miután a btkv. erre vonatkozólag nem intézkedett, a kérés nem volt teljesíthető.

Felelős szerkesztők:

Ifj. Dobay János.

Móricz Gyula.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

Sz. 4874—1884.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kvásárhelyi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság, közhírré teszi, hogy Lakatos Józsefné sz. Zakariás Anna végrehajtónak osdolai Bögözi Imre s neje Szekreny Terézia végrehajtást szenvedő elleni 495 frt tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék te-rületén levő, Osdola községében fekvő, az osdolai 349. számu tjkvben foglalt 2. 3. 4. 6. 8. 12. és 15-től 40. rendszámu ingatlanokra az árverést 1111 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi január hó 21-ik napján délelőtti 9 óraker Osdola közsé-gében a községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított ki-kiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-t kész-pénzben vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal szá-mított és az 1881. évi november 1-én 3333. szám a. kelt igazságügyminisz-teri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-kepes értékpapirban a kiküldött kezé-hez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiál-lított szabályszerű elismervényt átszol-gáltatni.

A k.-vásárhelyi kir. törvényszék, mint tkvi hatóságnak 1884. évi október 29-én tartott üléséből.

Hirdetmény.

A brassói kerülethez tartozó kiszolgált katonák a Schwarzenberg Grünér-féle alapítvány elnyeréséért folyamodványukat idei december 6-ikáig adják be a tanácshoz.

Szöcs József,
polgármester.

2—3

Sz. 3001^a.

Árverési hirdetmény.

Kovácsna nagyközség szesz ital-mérési joga a jövő 1885-ik év január 1-től kezdődő egy évre f. évi december hó 7-én d. e. 9 órakor a község házában nyílt árverésen haszonbérbe fog adni, ugy vadászati joga 1885. január 1-től számítandó hat évre, azaz 1890-ik évi december hó 31-éig.

Az árverési feltételek a község házában addig is bármikor megtekinthetők.
Kovácsna, 1884. november hó 19.

Hollaky Attila,
szolgabíró.

2—2

Sz. 3001^b.

Árverési hirdetmény.

Haraly község szesz ital-mérési joga a jövő 1885-ik év január 1-ső napjától kezdődő egy évre és vadászati joga ugyanakkor kezdődő 6 évre f. évi december 8-án d. e. 10 órakor, — Páva község ital-mérési joga pedig a jövő 1885-ik év január 1-ső napján kezdődő és 1887-ik év december 31-én végződő három évre fog f. évi december 21-én a község házában tartandó nyílt árverésen haszonbérbe adni.

Árverési feltételek addig is a község házában és irodámban a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kovácsna, 1884. november hó 19.

Hollaky Attila,
szolgabíró.

2—2

Sz. 3001^c.

Hirdetmény.

Czófalva község vadászati és halászati joga jövő 1885-ik évi január 1-től kezdődő 6 évre f. hó 30-án d. e. 9—10 óráig tartó nyílt árverésen; Telek község vadászati joga jövő 1885-ik év jan. 1-től kezdődő szintén 6 évre f. hó 30-án d. e. 11 órától 12 óráig tartó nyílt árverésen, és Petőfalva község vadászati joga szintén a fentebbi időtartamra f. hó 30-án d. u. 3—4 óráig tartó nyílt árverésen fog a többet ígérőnek kiadni.

Az árverési feltételek az illető község házában addig is megtekinthetők.

Kovácsna, 1884. november hó 20.

Hollaky Attila,
szolgabíró.

2—2

Sz. 3001^d.

Árverési hirdetmény.

Alattirt járási szolgabíró által ezenel közhirre tétetik, miszerint Barátos község ital-mérési és vadászati joga f. évi december 7-én d. u. 2 órakor; Páké község ital-mérési és vadászati joga f. évi decz. 14-én d. e. 9 órakor; Szőrcse község ital-mérési és vadászati joga f. évi decz. 14-én d. u. 2 órakor, és Tamásfalva község ital-mérési és vadászati joga szintén f. évi december 14-én d. u. 5 órakor kezdődő és 1 óra alatt befejezendő nyílt árverésen fog a többet ígérőnek kiadni.

Az árverési feltételek addig is az illető községi előljárásnál és irodámban a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kovácsna, 1884. november hó 20.

Hollaky Attila,
orbai szolgabíró.

2—2

Sz. 3001^e — 1884.

Árverési hirdetmény.

Alattirt járási szolgabíró által ezenel közhirre tétetik, mikép járása alattirt községeiben az ital-mérési és vadászati jogok következő sorrendben fognak nyílt árverésen haszonbérbe adni:

1. Zágón községében a vadászati jog 6 évre december hó 10-én d. u. 3 órakor.

2. Papolecz községében az ital-mérési jog 1 évre (1885-re), a vadászati jog 6 évre 1884. december 15-én d. e. 9 órakor.

3. Körös községében az ital-mérési jog 1 évre (1885-re), a vadászati jog 6 évre 1884. december hó 15-én d. u. 2¹/₂ órakor.

4. Gelencze községében az ital-mérési jog 3 évre (1885—1887-ig), a vadászati jog 6 évre (1885—1890-ig) december hó 22-én d. e. 9 órakor.

Árverezni szándékozók kellő bánatpénzzel ellátva a kitűzött napokon és helyeken szívesen láttatnak, addig is azonban az árverési feltételek irodámban és az illető község előljárásnál bármikor megtekinthetők.

Kovácsna, 1884. november 24.

Hollaky Attila,
szolgabíró.

1—2

Sz. 2276 krj.

1884.

Árverési hirdetmény.

A csik-szépvízi községi képviselőtestület folyó évi október 13-án elhatározta, hogy a község tulajdonát képező alábbi közhelyek az 1885. 1886. és 1887. évekre, a szesz és pálinka kicsinybeni megvásárlási jog, az 1885. és 1886-ik évekre, végre a külső és belső

piaczi vámszedési, bor és sör kicsinybeni megvásárlási joga az 1885-ik évre, a legtöbbet ígérőnek nyílt árverésen haszonbérbe adassanak és pedig alábbi feltételek mellett:

1. Az árverés napja folyó évi december 8-án délután 2 órára tűzött ki.

2. A pálinka, szesz kikiáltási ára egy évre 1200 frt.

3. Borárulásnak kikiáltási ára egy évre 400 frt.

4. Sörárulásnak kikiáltási ára egy évre 3 frt.

5. Belső piaczi vámszedési jognak kikiáltási ára egy évre 250 frt.

6. Külső piaczi vámszedési jognak kikiáltási ára egy évre 300 frt.

7. Máhovinai kaszáló, kikiáltási ára egy évre 30 frt.

8. Bükáryéka kaszáló, kikiáltási ára egy évre 25 frt.

9. Nyestepataka kaszáló, kikiáltási ára egy évre 16 frt.

10. Cseretetői kaszáló, kikiáltási ára egy évre 4 frt.

11. Büklaki kaszáló, kikiáltási ára egy évre 4 frt.

12. Pálosi kaszáló, kikiáltási ára egy évre 6 frt.

13. Ástuti kaszáló, kikiáltási ára egy évre 6 frt.

14. Pálosi kis kaszáló, kikiáltási ára egy évre 4 frt.

15. Hosszusorki kaszáló, kikiáltási ára egy évre 6 frt.

16. Fügésleleki kaszáló, kikiáltási ára egy évre 1 frt.

17. Farkas havas kaszáló, kikiáltási ára egy évre 200 frt.

18. Kis havas farka kaszáló, kikiáltási ára egy évre 1 frt.

A többi erre vonatkozó feltételek a község hivatalos házában, a hivatalos órákban megtekinthetők.

Az árverezni kívánók 10% bánatpénzt kötelesek befektetni. Mi is ezenel közhirre tétetik.

Községi előljárásnál.

Csik-Szépvízen, 1884. november hó 16-án.

1—3

Kain Adolf, s. k.
körjegyző.

Deák Elek, s. k.
községi bíró.

Wass és Riemer Székely-Udvarhelyt.

AJÁNLJÁK

41-52

a téli időnyre

részletfizetésre

legujabb szecskavágóikat

1¹/₂"-tól 3" hosszú szecska vágására,

bármely nagyságra állítható

répavágók, lánczboronák

és mindenféle gazdasági gépeiket,

továbbá

tűzfecskendők, harangok

és

tűzoltói szereivényekben

DÚS VÁLASZTÉKU RAKTÁRUKAT.

Költségvetések és árlapok

kívánatra bérmentve és ingyen.

Nagy raktár vas-szerek és vasalásokból.

Gépeink bármelyikét kipróbálva adjuk át.

„Szerencsi-féle család kávé“

a kedvencz italunk felülmulhatlan pótolmánya, rövid idő alatt számos barátot és barátnőt szerzett. Ezen eredmény különben is természetes, a meny-nyiben a kávé nemcsak olcsóbb, hanem zamatosabb, táplálékonyabb és egészségesebb is lesz, ha három kanál valódi szemes kávéhoz egy kanálnyi

„Szerencsi-féle család kávé“

vétetik.

Igen tisztelt asszonyság!

Szíveskedjék fenti állítás alaposságáról meggyőződést szerezni és a

„Szerencsi-féle család kávé“-val

kísérletet tenni.

Néhányszori használatba vétele után azon meggyőződésre fog jutni, hogy a legjobb kávépótlék a

„Szerencsi-féle család kávé“

mely a legtöbb fűszertizletekben és pedig faládácskákban 10, 15, 20 krjával, csomagokban 3, 4, 5 krjával kapható.

4—15